1.

причетно рубали ліс
виступали з полону як
пересушені храми а
корчі не сохли росли
далі росли ширше і
ширше і терпіти їх було
важче ніж сонцю
важче ніж
магомета

а тоді прийшли чорні
люди і дихали димом і
казки про змія горинича не
лякали навіть дітей бо
діти вмирали швидше ніж
народжувались казки

а то все погруддя
білого ясена на припоні
білого як мистецтво жити з
німою що вітер її
приніс

мати причину сердитись і
плодити кущі

2.

жили з богами
жили з мамонами
з кораблями жили
гадали що перестане хоч

місяць а він
загубився
і насіння як сіль
у воді розчинилося

і прийшли чорні
люди і жити про
силися а вода не
приймала
дівчину поверни казала
дереву що горить
ворона поверни казала
місяцю хрещення
а собака не буде просити
трави від уроків

3.

стільки жінок в
цій землі що
плоди носять а
жодна не випускає

відпустила б каже а
ячать а
просяться
так багато чорних лю
дей ми не ви
живем

донесіть нас до глини синьої
неба чорного
краще ховатись тут
аніж в замках і скелях

чи ж тобі келія
воду на світ принесе
неотруєну
чи ж мороз по шкірі
це не той мороз
що в землі

а жити з місяця
як гора на воскову плаху
що мирро приносить
а дівчат бурувати ка
мінням і крик виривати
як з мумій з
губатого виводку
бродити під сипунами
на листя падкими

а лиця хай закривають
тому що вони жінки

4.

оступися
марево моє осмомисле
ті що на сході
нема їм прощення
від пастви черствої
ті що на півдні
їх амулети порожні
від гри ціаніду
а ті що на заході
перстенем своїм
подавляться

тиха зима з
півночі гола зима з
півночі
а до осені дамбу
дощі вигризли

проклинаю цих мовчазних
бо вони не від того дракона
кухулін їм краса
і сила їм не від плоду
а ви народіть
житло помаранчі
і дерево касти
рубайте гілля
але стовбур нехай росте

5.

не ті собаки
по воду ходили
не ті жінки
постоли плели
а коли недалеко до
мерви то хіба
сусіди збіжаться
аби подивитися

а я теленок наріжу
та й піду по зрубі
душу рости
а душа як мідянка
під сіном живе
і не вернеться

а ті що посіяли
жито з грибами
ті мишей пожнуть
бо так багато чорних
людей під підлогою
і на покуті

а жінки що
носити не зможуть
народять дерево
але в землю воно ростиме
бо жінкам
коріння миліше

6.

сію цих жевжиків
лісом та
полем та
берегами
а десна все міл
кіша міл
кіша від касти
мармонів і
ніч усе ближча до
берега а
берег від води
все далі

ми вірили в те що
зірки великі а
вони як бджоли
не втеплиш вулик на зиму
і виздихала поезія

проголосіть богами
хоч тарганів а
вони все одно таргани

7.

дозвольте жінкам по
мирати з плодами в череві
дозвольте вовкам вити на
місяць якого
нема
дозвольте чорним
людям жити де їм
захочеться
дозвольте поетам мо
читися під парканом

плечиста діво чи
груди твої немиті
хоч самоту нагодують
перш ніж ув
ополонку

8.

першими різати
не королів а
селян
їхня кров
найчистіша
одружувати красунь
з голими чорними прутнями
що обрізані
плекати калік

сифілітиків
і прокажених
хай виносять на вулиці
смердючі свої
обрубки
дозволити гомікам
цілуватись на вулицях
без презервативів
а тоді
жийте співайте
любіть мрійте
і
моліться

нехай прийде
сила твоя
нехай буде
кара твоя

безбарвна

9.

німого водити
на повідку
як на прощу
така тобі кара
з берега

а захочеш
страву гасити
миром з болота
чи сховає тебе черв'як
носити у коконі

бо
місце води
навіть повітря
не виповнить

коли
жабуриння
на денці

10.

прощення
з вітру до вітру
це буде не так

тисни
і витиснеться тобі
на долоню

гноєм і мирром
причестя здійснили
гноєм і ваксою

і сан
в пісок

така це
природа струпа
один витиснеш
десять наспіє

і тиснеш
і тиснути
хочеться

ще

11.

мертвому
за погонича
богомази

частуєш їх голодом
а піст
не приходить

лиш чорні
люди по
віку повзуть
як прощені

і з губ шершавих
волосся
росте

12.

нема тобі синього
і невірного
нема тобі голого
і побожного
на бадиллі

вріж ко вени картавої
дівчини божевільної
а кишки жертовні
собаці винеси

не покори прошу
не крові
краси ножа

13.

у червоній калюжі
бульбашки

на сльоту